

אליה היו היריות הראשונות שנרו על החווה. אחד החיילים הספיק להשיב אש מהנג, ירה כמה כדורים וננהרג. שני קיבל כדור בצוואר והשלישי ברח ובא למטולה בלי הרoba ובלי הכווע וקרא לעורה. יצאנו יעקב יעקבזון ואני עם הטרפティים שהיו אצלו. אלה נכנסו לחווה ולקחו את הפצע על אלונקה מאולתרת.

בינתיים האיר היום והבדואים מהגבאות ממול החלו לירות עליינו. הטרפティים ענו באש והבדואים המשיכו לירות גם כאשר הגיעו עם הפצע למושבה.

אליה היו היריות הראשונות על מטולה בתקופה שמאוחר יותר קיבלת את השם "מאורעות תל-חי". לילה אחד אחרי מקרה זה הותקפה ביריות תל-חי ונפצע אניות שניאור שפושניק, פציעה שגרמה למוות. והוא ההרוג הראשון בתל-חי.

שבועות עברו. יריות נשמעו מדי לילה, בעיקר על כפרי הנוצרים. אלה לא השיבו מלחמה כלל. היינו צוחקים מהם, וחושבים אותם לפחדים. בזמן התקפה היו פשוט בורחים מהכפרים... נשים נושאות צוררות גדולים על ראשם נראו בדרכיהם כשפניהם מערבה לעבר הליטאני. קרה, שהגיעו בשעות הערב למושבה והיו מבקשות ללו עד הבוקר.

חברי יעקב ואני הגיעו פעמי ברכיבה אל הכפר הנוצרי דיר ממס. הכניסה אל הכפר היא בעלייה תלולה, וקשה לראות מהכפר את כל הדרך. אנחנו עולים והרוביים מונחים לפניינו על האוכף, והנה למראיינו החלו השומרים של הכפר לבסוף... הניחו שמאחורינו כנופיות בדוים, לא חשבו הרבה...

היתה זו אפיודה בלבד.²

למעשה קבוצות בדוים הסתובבו בשטח, בשדות, תקפו וشدדו, הפשיטו את ההולכים בדרך והותירו אותם עירומים כבאים היולדם.

בכפר גלעדי שדדו يوم אחד את כל הhmaות העבודה. בערב אחר, נכנסו בדוים לחדר בקבוצה, כאשר חברי ישבו בישיבה. הבדואים נטלו את הרוביים השועונים על הקיר והסתלקו.